

го връзвамъ и пакъ не бѣга. Ходи, ходи — доде си. А понѣкога, какъ да ти кажа, понѣкога... каточе му се обръща нѣщо ума и тогазъ бѣга. Съ каквото вжже и да го спъна, ще изяде вжжето и ще избѣга.

Иванъ постоя още малко, после се качи на коня.

— Да го гледашъ добре, чу ли? — каза му Василь.

— Гледамъ го, бай Василе, гледамъ го. Само, нали ти казахъ, дохожда време... че му се обръща нѣщо ума... Хайде сбогомъ! Хайде останете си!

Коньтъ тръгна и при първитѣ си стѣпки се пообърна ту откъмъ едната си, ту откъмъ другата си страна и погледна назадъ. После се оправи и тръгна направо изъ пѣтя.

Следъ туй вече той не избѣга и не се върна въ чифлика.